

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **G. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2009, č. j. 61 Az 70/2008 – 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2009, č. j. 61 Az 70/2008 – 57, byl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) na její žádost ustanoven zástupcem pro řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 9. 2008, č. j. OAM-633/Vl-07-11-2008, JUDr. Milan Paláček, advokát se sídlem Národní 27, Praha 1.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu, že nemá k ustanovenému zástupci již důvěru, protože je na adrese svého sídla stále nepřítomný, nedokáže se s ním telefonicky spojit, a proto nechápe, jak by mohl sepsat doplnění její žaloby. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil, a aby jí byl ustanoven zástupcem advokát Mgr. Perepečenov, který je stále přítomný a je schopen s ní dále pracovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka není pro řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, avšak tato skutečnost není v daném případě podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti a překážkou, jež by bránila jejímu meritornímu projednání.

Podle ust. § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) je advokát oprávněn odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb, popřípadě požádat o zrušení ustanovení či požádat Komoru o určení jiného advokáta (§ 18 odst. 2), dojde-li k narušení nezbytné důvěry mezi ním a klientem nebo neposkytuje-li klient potřebnou součinnost.

Podle obsahu soudního spisu stěžovatelka žádala o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě opakovaně. V prvním případě jí byl usnesením krajského soudu ze dne 14. 11. 2008, č. j. 61 Az 70/2008 – 22, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ing. Jan Zonek, se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou odůvodnila rovněž narušením vzájemné důvěry a žádala ustanovení zástupce, který bude mít sídlo v Praze. Nejvyšší správní soud této kasační stížnosti vyhověl a rozsudkem ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 Azs 11/2009 – 49, napadené usnesení zrušil. Krajský soud poté stěžovatelce ustanovil zástupcem advokáta JUDr. Milana Paláčka, se sídlem Národní 27, Praha 1, čímž respektoval její požadavek, aby měl ustanovený zástupce sídlo v Praze.

Nejvyšší správní soud již judikoval, že při rozhodování o žádosti o zrušení ustanovení zástupce je třeba vždy pečlivě zkoumat, zda jsou pro tento postup dány zákonné důvody a zda se pod tvrzenými skutečnostmi neskrývají jiné okolnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 8 As 43/2007 - 156). V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla jako důvod svého nesouhlasu s ustanoveným zástupcem ztrátu důvěry pro jeho stálou nepřítomnost na adrese sídla jeho advokátní kanceláře. Toto obecné tvrzení však nejen že neprokázala, ale ani nijak nekonkretizovala, např. zda se pokoušela o komunikaci písemnou, telefonickou, jaký byl výsledek těchto pokusů, jaká byla jejich četnost apod. Z takto formulovaného důvodu pak nelze bez dalšího dovozovat, že došlo k tvrzenému narušení vzájemné důvěry mezi ustanoveným zástupcem a stěžovatelkou. Navíc se jedná již o druhé odmítnutí ustanoveného zástupce, v podstatě se shodnou argumentací. V první kasační stížnosti stěžovatelka pouze vyslovila požadavek, aby se jednalo o advokáta z Prahy, protože v okolí tohoto města má své bydliště. Tento její požadavek byl akceptován. Vágně formulované důvody nespokojenosti s ustanoveným zástupcem nemohou být relevantní pro vyhovění požadavku stěžovatelky, aby jejím zástupcem byl ustanoven Mgr. Perepečenov.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu